

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1493/2016
30.01.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Катарине Манојловић Андрић, председника већа, Гордане Џакула и Бранислава Босиљковића, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Раде Џапа, адвокат из ..., против тужене Предшколске установе "ББ" у ..., ради поништаја решења о изрицању дисциплинске мере престанка радног односа, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против решења Вишег суда у Београду Гж1 741/13 од 22.03.2016. године, у седници одржаној 30.01.2020. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиле изјављена против решења Вишег суда у Београду Гж1 741/13 од 22.03.2016. године.

О б р а з л о ж е њ е

Решењем Првог основног суда у Београду 16 П1 2820/12 од 09.05.2013. године, одбачена је тужба тужиле којим је тражила да суд поништи решење тужене број 05/1/8 од 21.06.2012. године којим јој је изречена дисциплинска мера престанка радног односа.

Решењем Вишег суда у Београду Гж1 741/13 од 22.03.2016. године, одбијена је као неоснована жалба тужиле и потврђено првостепено решење.

Против правноснажног решења донетог у другом степену, тужила је благовремено изјавила ревизију из свих законских разлога.

Испитујући побијану одлуку у смислу чл. 408. и 420. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС и 55/14) – у даљем тексту: ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности, а ни друге битне повреде одредаба парничног поступка из члана 407. став 1. ЗПП због којих се ревизија може изјавити.

Према стању у списима, решењем тужене број 05/1/8 од 21.06.2012. године тужили је изречена дисциплинска мера престанка радног односа. Против те одлуке

тужиља је изјавила приговор који је одбијен решењем Управног одбора тужене број 7/36 од 29.07.2012. године.

По оцени Врховног касационог суда, правилан је закључак нижестепених судова да је тужба тужиље која је поднета само ради поништаја првостепеног решења недозвољена.

Одредбом члана 145. Закона о основама система образовања и васпитања ("Службени гласник РС" бр. 72/2009, 52/2011) регулисана је правна заштита запослених тако што је прописано двостепено одлучивање о правима, обавезама и одговорностима запослених уз право на судску заштиту против коначне одлуке. Стога у парничном поступку - радном спору предмет тужбеног захтева морају бити и првостепена и другостепена одлука чијим доношењем првостепена одлука стиче коначност.

Како је тужилца тужбом тражила само поништај првостепеног решења, правилна је оцена нижестепених судова да нису испуњени законски услови за пружање судске заштите, па је тужба правилно одбачена као недозвољена.

С обзиром на то да тужбеним захтевом морају бити обухваћене обе одлуке, без утицаја су наводи жалбе поновљени у ревизији да другостепена одлука није достављена пуномоћнику тужиље који је заступао тужилцу у поступку по приговору, јер из стања у списима произлази да је пуномоћнику тужиље другостепена одлука од 04.07.2012. године достављена уз одговор на тужбу дана 26.10.2012. године, па је тужилца имала могућност да тужбу прошири и тражи поништај оба решења, а што није учинила.

На основу члана 414. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци решења.

**Председник већа-судија
Катарина Манојловић Андрић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић